HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בשלמא למ"ד. נובלות דתמרי דזיקא ונובלות דמתני' אוקימנא בנובלי כמרא היינו דהכא קרי להו נובלות תמרה ובמתני' תנן (לעיל ד' מ:) נובלות סתמא: **בשברכותיהן שווה.** כגון זיתים ותפוחים דתרוויהו ב"פ הענ ובא לפטור את שתיהן בברכה אחת: **חביב עדיף.** איזה שירלה דמתניתין את החביב עליו משמע: **אבל בשאין ברכותיהן שווה ד"פ.** אין ברכה אחת פוטרתן ושוב אין כאן מחלוקת. ואע"ג דתנן (לעיל דף מ.) בירך על פירות האילן ב"פ האדמה יצא ה"מ בחד מינא וטעה ובירך עליה ב"פ האדמה אבל גנון וזית ובירך על הגנון לא נפטר זית: **פשיטא** לא גרסינן עד מיתיבי. חדא שאין זו שיטת הגמ' מעיקרא קשיא ליה פשיטא דלא איצטריך למימרא והדר קשיא היכי מצי למימרא ועוד דלא פשיטא היא אי לאו דאשמעינן עולא ה"א גנון פוטר את הזית דהתנן בירך על פירות האילן ב"פ האדמה יצא: **שהיה גנון עיקר.** שבשילו התחיל האכילה ולא אכל זית אלא להפיג חורפו של גנון דהוה ליה זית טפל ותנן (לקמן דף מד.) כל שהוא עיקר ועמו טפלה מברך על העיקר ופוטר את הטפלה: **מברך על זה כו'.** וכאן לא נחלקו: **ושני מיניס בעלמא.** כגון זית ותפוח שברכותיהן שוות והאחד ממין שבעה בזה נחלקו: **חד אמר מחלוקת בשברכותיהן שווה.** וכדאמרן: ס"ג **וחד אמר אף בשאין ברכותיהן שווה נמי מחלוקת.** ומפרש לה וחזיל: **במאי פליגי.** הא ודאי לא מפטרי בחדא ברכה: **אמר ר' ירמיה בלהקדים פליגי.** ולא גרסי' אבל בשברכותיהן שוות מברך על אחד מהן שירלה דהשתא בשאין שוות מקפיד ר' יהודה על הקדמתן ואמר מין שבעה עדיף כשבא לפטור זו בזו לא כ"ש: **דאמר ר' יצחק כו'.** אלמא קפדינן אהקדמה. ור' יהודה אית ליה דר' יצחק הלכך כל שכן היכא דחד לאו ממין שבעה דמין שבעה עדיף ורבנן לית להו דר' יצחק במקום חביב דחביב עדיף: **ופליגא דרבי חנן.** הא דר' יצחק דאמר המוקדם קודם לברכה אלמא קרא לשבח א"י בא שיש בה פירות המשובחים הללו ומנאן כסדר משיבותם ופליג אדר' חנן דאמר לא בא הכתוב להודיע שבח משיבות הפירות בטעם שלהם אלא שבחה של א"י שיש בה פירות ששיעורי תורה נתלין בהן וכיון דהכי הוא לא הקפיד הכתוב על סדרן שהרי בזו כולן שוין: **בבית המנוגע.** כתיב והבא אל הבית יומא עד הערב (ויקרא יד) ולא כתיב כבוס בגדים והאוכל בבית יכבס את בגדיו (שם) בשהא שיעור אכילה ואפילו לא יאכל מדכתיב בסיפיה והשוכב בבית יכבס את בגדיו. הלכך הנכנס בו ושהא את בגדיו עמו אלא כדרך מלבושו אין אלו בגדיו וטמאים מיד שאף בהן אני קורא והבא אל הבית וכשהוא לבוש בהן בעי שהייה: **אכילה פרס.** חלי ככר ששיערו בו חכמים את העירובי שהוא כולו מזון שתי סעודות וחציו מזון סעודה אחת: **פת חטין.** נאכלת מהר: **מיסב.** דרך הסבה שהיא נאכלת מהר שאינו פוגה אותה ואינה: **ואינו מטמא באהל.** הלכה למשה מסיני הוא: **רבי רביעית יין לנזיר אכל חרלנים וזגים ולובין כשיעור רביעית יין חייב.** ואין שיעור רביעית יין ורביעית מים שוין לפי שהיין עב והמים קלושין ויש ברביעית יין יותר ממה שיש ברביעית מים דתמרינן (במנחות קד.) [בשבת (דף עז.)] גבי רביעית דס שיכול לקרוס ולעמוד על זית ומשום דסמיך אבל מידי דקליש לא הוה רביעית דידיה זית: **להולאת שבת.** דתנן המוליא אוכלין בגרוגרת (שבת עו:) והיא תאנה יבשה:

אבל בשאין ברכותיהן שווה. פירש"י כגון גנון וזית ושוב אין כאן מחלוקת כיון שאין האחד פוטר את חבירו אפי' (ג) ר' יהודה מודה דאין עדיפות בשבעת המינים אלא מברך על איזה שירלה תחלה[א] החביב לו ואחר כך יברך על השני וכן יש לפרש דרבי יהודה[ב] מודה לחכמים הואיל ולא פי' הגמ' מוטב שנאמר שיחיד מודה לרבים ולא רבים מודים ליחיד והקשה רש"י ולברך על הגנון ולפטור את הזית דהא תנן לעיל בירך על פירות האילן ב"פ האדמה יצא ותירץ דשאני התם שאין שם אלא חד מינא וטעה ובירך ב"פ האדמה אבל הכא כשבירך ב"פ האדמה על הגנון לא פטר את חברו שהוא ב"פ הענ אפי' בדיעבד ולא"ת הא אמרי' לעיל (דף לט.) גבי עובדא דבר קפרא דברכת בורא פרי האדמה חשיבא טפי משהכל לפי שמבורכת טפי א"כ גם ב"פ הענ חשיבא טפי מברכת ב"פ האדמה וי"ל דלא חשיב ב"פ הענ כל כך מב"פ האדמה כמו שחשוב ב"פ האדמה משהכל ומ"ש בהלכות גדולות דב"פ הענ תקדים לב"פ האדמה דמבורכת טפי היינו לפי המסקנא דלקמן דפליגי בשאין ברכותיהן שוות וקי"ל כר' יהודה אבל להאי לישנא דאמרי' דלא פליגי בשאין ברכותיהן שוות לא מתוקש פסק דהלכות גדולות כדפירשנו לעיל: **מיתיבי** היו לפניו צנון וזית מברך על הצנון וכו'. ופריך אלמא דמברך ב"פ האדמה אפילו לפטור ב"פ הענ אפילו לגבי זית שהוא משבעת המינים וכ"ש קליות שהן כמו כן משבעת המינין דמברך עליהן ב"פ האדמה לפטור את[ד] התפוחים לכן צריך להגיה הכי כדפרישית[ה] לעיל בשאין ברכותיהן שוות כמו תפוחים וקליות: **א"ר** ירמיה להקדים דא"ר יוסף וכו'. פירש"י והר"י לפי גרסא זו אתיא הא דאמר רב יוסף כל המוקדם כר' יהודה דוקא אבל ר' שמעיה גריס אמר רב יוסף וכו' ואתיא אליבא דרבנן ומיירי שאין חביבין זה מזה דהא אזלינן בתר מוקדם דאי בחביבין פשיטא דחביב קודם דהא אפי' בשאר מינין לגבי שבעת המינין אמרי רבנן דמברך על איזה שירלה ומילתא דרב יוסף מילתא באפי נפשה ולא נהירא דבסמוך משמע דגרס דאמר רב יוסף ואתיא כר' יהודה דוקא דקאמר רב חסדא ורב המנונא הוו יתבי בסעודתא וכו' א"ל לא סבר לה מר להא דרב יוסף דאמר כל המוקדם[ג] וכו': **במאי פליגי.** כלומר מאי טעמא דר' יהודה דאמר שבעת המינין עדיף מאי עדיפות שייכא בהו אחר שאין יכולין לפטור שאר מינין ומשני דהעדיפות הוי מן ההקדמה: **נפן** כדי רביעית יין וכו'. פי' אם אכל עלין או לובין כדי רביעית יין חייב אבל אם אכל מהן כדי רביעית מים לא מחייב דקלישי והולכין בקל חוץ מן הכלי אבל כי משערין ביין צריך שיעורא טפי שהיין הוא עב ומחזיק גודש קצת קודם שיפול מן הכוס רביעית יין ואם היה מים היה (ד) יוצא יותר מרביעית[ו]: **כלי בעלי בתים.** גבי כלי עץ מתניתא:

בשלמא למ"ד תמרי דזיקא היינו דהכא קרי לה נובלות סתמא והתם קרי לה תמרה אלא למ"ד בושלי כמרא ניתני אידי ואידי נובלות תמרה או אידי ואידי נובלות סתמא קשיא: היו לפניו מינין הרבה כו': אמר עולא מחלוקת בשברכותיהן שוות דרבי יהודה סבר [א]מין שבעה עדיף ורבנן סברי מין חביב עדיף אבל [ב]בשאין ברכותיהן שוות ד"ה מברך על זה וחוזר ומברך על זה מיתיבי היו לפניו צנון וזית מברך על הצנון ופוטר את הזית הב"ע כשהצנון עיקר אי הכי אימא סיפא ר' יהודה אומר מברך על הזית שהזית ממין שבעה [ג] לית ליה לר' יהודה הא דתנן [ד]כל שהוא עיקר ועמו טפלה מברך על העיקר ופוטר את הטפלה וכי תימא ה"נ דלית ליה והתניא רבי יהודה אומר אם מחמת צנון בא הזית מברך על הצנון ופוטר את הזית לעולם בצנון עיקר עסקינן וכי פליגי רבי יהודה ורבנן במילתא אחריתי פליגי וחסורי מחסרא והכי קתני היו לפניו צנון וזית מברך על הצנון ופוטר את הזית בד"א כשהצנון עיקר אבל אין הצנון עיקר ד"ה מברך על זה וחוזר ומברך על זה ושני מינין בעלמא שברכותיהן שוות מברך על איזה מהן שירצה רבי יהודה אומר מברך על הזית שהזית שמין שבעה פליגי בה רבי אמי ורבי יצחק נפחא חד אמר מחלוקת בשברכותיהן שוות דרבי יהודה סבר מין שבעה עדיף ורבנן סברי מין חביב עדיף אבל בשאין ברכותיהן שוות דברי הכל מברך על זה וחוזר ומברך על זה וחד אמר אף בשאין ברכותיהן שוות נמי מחלוקת בשלמא למאן דאמר בשברכותיהן שוות מחלוקת שפיר אלא למאן דאמר בשאין ברכותיהן שוות פליגי במאי פליגי א"ר ירמיה להקדים דאמר רב יוסף ואיתימא רבי יצחק [ה]כל המוקדם בפסוק זה מוקדם לברכה שנאמר [ו]ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש ופליגא דרבי חנן דא"ר חנן [ז]כל הפסוק כולו לשיעורין נאמר חטה דתנן [ח]הנכנס לבית המנוגע וכליו על כתפיו וסנדליו וטבעותיו בידיו הוא והן טמאין מיד [ט]היה לבוש כליו וסנדליו ברגליו וטבעותיו באצבעותיו הוא טמא מיד והן טהורין [י]עד שישהא בכדי אכילת פרס [כ] פת חטין ולא פת שעורין מיסב ואוכלן בלפתן שעורה דתנן [כא]עצם כשעורה מטמא במגע ובמשא ואינו מטמא באהל [כב]גפן כדי רביעית יין לנזיר תאנה [כג]כגרוגרת להוצאת שבת רמון כדתנן [כד]כל [כה]כלי בעלי בתים שיעורן

עין משפט נר מצוה

צה א ב מיי' פ"ח מהל' ברכות הל' יג סמג עשין מז טוש"ע או"ח סי' רי"א סעיף ה:
צו ג מיי' וסמג שם טוש"ע שם סעיף ד:
צז ד מיי' פט"ו מהלכות טומאת צרעת הל' ז:
צח ה מיי' שם הלכה ו:
צט ו מיי' פ"ג מהל' טומאת מת הל' ג [ופ"ב הל' יז]:
ק ז מיי' פ"ה מהלכות מירות הלכה ב סמג לאוין רכ:
קא ח מיי' פי"ח מהל' שבת הלכה ה:
קב ט מיי' פ"ו מהל' כלים הלכה ב:

תורה אור השלם

1. אֶרֶץ חִטָּה וּשְׂעֹרָה וְגֶפֶן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן וּדְבָשׁ: דברים ח ח

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש הוסיף, ואי על הזית מברך תחילה למה הוצרך לפרש שאין הצנון פוטר את הזית והלא לעולם יברך על הצנון לבסוף. ב. בתוס' רי"ש הביא את זה בשם הר' שמעיה בשם ר' האי. ג. בתוס' רי"ש הוסיף. ומאי קושיא לימא ליה תמרי עדיפא ליה, ע"כ י"ל דההיא דלקמן אתא כר' יהודה וכולהו אמוראי דלקמן כר"י ס"ל.

רבינו חננאל

אמר עולא מחלוקת בשברכותיהן שוות דר' יהודה סבר מין שבעה עדיף ורבנן סברי מין חביב עדיף. כשברכותיהן שוות אין אחד מהם עיקר, ובין אם בירך על שאר פירות בין אם בירך על שבעת המינים יצא, דקיימא לן בחכמים דיחיד ורבים הלכה כרבים. אבל כשאין ברכותיהן שוות וכו' כגון פירות האילן וירק. דברי הכל מברך על זה וחוזר ומברך על זה, ועל איזה שירצה מקדים ומברך, ואפי' היה הפרי ממין שבעה. הכא במאי עסקינן כשהצנון עיקר. אבל אם אין הצנון עיקר ולא חביב, מברך על הזית ואח"כ על הצנון, דאפושי בברכות עדיף, ולא אמרינן מברך על הצנון ונפטור זית בדירך בורא פרי האדמה על פירות האילן יצא, דאין להפקיע ברכה כל כי האי גונא. [דאמר ר' יוחנן כל הפסוק כולו לשיעורין נאמר חטה דתנן הנכנס לבית המנוגע וכליו על וכו'. פירשנוהו במסכת סוכה].

הגהות הב"ח

(א) גמ' ממין שבעה וכי ליה ליה: (ב) שם אלילא פרס תנא פת חטין וכו' ואוכלה בלפתן: (ג) תוס' ד"ה אבל וכו' דאפילו רבי יהודה: (ד) ד"ה גפן וכו' היה הויצא יומר:

גליון הש"ס

גמ' כל הפוקדים בפסוק. עי' מוהרי אבן חגיגה דף י"ב ע"ב ד"ה ואת האילן:

מוסף רש"י

כל הפסוק כולו לשיעורין נאמר. הפסוק מדבר בשבחה של ארץ ישראל שאפילו בדברי תורה לריכין לשבר בפירותיה לאוכלין שבתורה (סוכה ה:). וטבעותיו בידיו. בקומלו שלא כדרך מלבוש (חולין עא:) דומיא דכליו על כתפיו (ערובין ד.) אי: דומיא דסנדליו (סוכה שם). היה לבוש כליו. וכן כולם דרך לבישתן קרויין בגדיו וכסלין אצלו (ערובין שם). והן טהורין עד שישהא. דכתיב והבאל בבית יכבס וגו' ודרשינן בתו"כ אין לי אלא אוכל ושוכב, אוכל בלא אוכל, שוכב בלא אוכל, לא אוכל ולא שוכב מנין, ת"ל יכבס בגדיו ריבה, שתי פעמים כתיב יכבס בגדיו, ואם קופיצו לרגות הכל מה ת"ל והאוכל, ליתן שיעור לשוכב כדי אכילה, שאין טעון כיבוס בגדים עד שישהה כדי אכילה, וגופו טמא מיד דהכי כתיב והבא אל הבית יומא ולא כתיב כיבוס בגדיים, והאוכל בבית לחייבו שוהה כדי אכילה יכבס בגדיו (סוכה ו. וכעי"ז ערובין ד.). אכילת פרס. אדרבע פיקים הן מזון סעודה ביומיה, פרס לשון פרוסה שמשערוהו בחלי ככר האמור בעירוב דבעינן מזון ב' סעודות ותנן התם חציה לבית המנוגע (שם.). פת חטין. שהייתה מועטת משל שעורים (סוכה שם). מיסב. דהיינו דרך אכילה, מי שהוא מיסב הוא עסוק באכילה ואינו עורמ בדברים אחרים (שם). ואוכלן בלפתן. שנאכלת מהר (ערובין שם). עצם כשעורה. מן המת (סוכה שם). ואינו מטמא באהל. שום עצם בגלא בשר עד שיהא שם שדרה שלמה לא נוגעות או רוב בגיון, ב' שוקים וירך אחת, או רוב מגיון, קב"ה אבריס (ערובין שם). גפן. מה שיערו בו, כדי רביעית יין לנזיר. בשאר איסורי מיר, דאיכא למ"ד במסכת מיר (לד:) דחרלנים ולובין ועליו מלעולפין לשיעור רביעית יין, שאם יתנם לכוס מלא יין עד שיגיע ממנו רביעית יין, ואין דומה המשער בכוס מלא מים למשער ביין, משום דיין עב הוא ואינו ממהר לצאת אבל אם נכרך ונגדש על שפת הכוס יותר מן המים (סוכה שם). תאנה. מה שיערו בה, כגרוגרת להוצאת שבת. שיערו בכל האוכלים (שם). כל כלי בעלי בתים שיעורן. בנקביהן, כרמונים. דעד שיקבל כמוליא רמון שם כלי עליו ומקבל טומאה לפי שבעבל הבית חס על כלי וכשהוא מוליא זיתים הוא משתמש בו רמונים, אבל כלי אומן שעומד לימכר טהור בנקב כל שהוא (סוכה ו.) דמסתמא בפחות מכן הוי טהור לפי שאינו חס על כליו אם נשבר במעבר, דכותה אמרינן שאם על שאם דלעניים חזי ולעשירים לא חזי (עי' שבת מז.) לזה טמא ולזה טהור, ודכוותה נמי אמרינן בפרק המצניע בשבת אינו חייב אלא המצניע, דהוא חשיב ליה אבל אחר אינו מחשיבו (כת"י).